

T H E S I S I.

Summam ac præcipuam nostram sapientiam in CHRISTI cognitione positam esse, docet Apostolus Paulus Philip. 3, v. 8. nec non I. Cor. 2, v. 2. ubi ait: *se inter Corinthios nihil aliud scire stituisse, nisi JESUM CHRISTUM, eumq; CRUCIFIXUM.* Quare ut in tam sublimi & abstrusa sapientia, quam DEUS per solum Spiritum sanctum electis suis revelat, I. Cor. 2, v. 10. *nobis autem DEUS retexit per Spiritum suum; proficiamus, theses aliquot de tanto hoc mysterio ad Christianam συζητησιον ex verbo DEI in timore DEI proponere libuit.*

I I.

Hunc verò JESUM CHRISTUM ut rectè agnoscamus, duo tenenda sunt, primò quænam sit ejus persona: deinde quodnam gerat officium.

I I I.

Ad personam quod attinet: est Filius DEI, per unionem hypostaticam homo factus. Joh. 1, v. 1. *Sermo erat DEUS: vers. 14. Sermo caro factus est.*

I V.

Hæc descriptio ut planior evadat, primò considerabimus naturam assumptam & assumptam; deinde earundem hypostaticam unionem; nec non hujus effecta & finem.

V.

Natura assumens est secunda persona sacrosanctæ Trinitatis, DEI Filius, Matth. 3, v. 17. *Et ecce vox è cælis, dicens: Hic est Filius ille meus, dilectus ille, in quo acquiesco.* Johan. 1, v. 34. *Ego igitur vidi, & testor hunc esse Filium illum DEI; ante secula à prima persona, quæ est Deus Pater, modo ineffabili genitus, Joh. 1, v. 18. DEUM nemo vidit unquam: unigenitus ille Filius, qui est in sinu Patris, ille nobis exposuit: & v. 14. Spectavimus gloriam ejus, gloriam unigeniti egressi à Patre. & cap. 3, v. 16. Ita enim DEUS dilexit mundum, ut Filium illum suum unigenitum dederit. Prov. 8, v. 22, 23, 24. *Jehova possidebat me principio via sue; ante opera sua, ante ullum tempus, ante seculum inuncta sui; ante principium, ante primordia terra. Quum nulla essent abyssi, edita eram: v. 25. Quum nondum**

factum esset ut montes demersi incumbere terra, ante colles edita eram: Patri
ὄμοιος ἔστι, Jerem. 23, v. 8. Sed vivit Jehova, qui evexit & qui deduxit semen domus
Israëlis &c. Johan. 5, vers. 19. Quaecumq; Pater facit, hac etiam Filius pariter facit.
Philip. 2, v. 6. Qui quum esset in forma Dei, non duxit esse rapinam, parem esse cum
Deo; æternus, Joh. 1, v. 1. In principio erat sermo ille. Apoc. 1, v. 8. Ego sum Α & Ω,
principium & finis, & v. 17. Ego sum primus ille, & ultimus ille: infinitus, Matth.
18, v. 20. Ubi enim sunt duo vel tres coacti in nomine meo, illic sum in medio eorum;
& cap. 28, v. 20. Ego vobiscum sum omnibus diebus usq; ad consummationem secu-
li: omnipotens, Apoc. 1, v. 8. Qui est, & Qui erat, & Qui venturus est, ille, in-
quam, omnipotens: omniscius, Apoc. 2, v. 23. Et cognoscent omnes Ecclesie me
esse scrutatorem renum & cordium. Matth. 9, v. 4. Et quum vidisset Jesus cogita-
tiones eorum, &c.

V I.

Natura assumpta est, natura illa humana, quam ὁ λόγος, seu Filius
DEI assumpsit ex virgine Maria, Heb. 2, v. 16. Non enim urig; angelos assum-
sit, sed semen Abrahæ. Gal. 4, v. 4. emisit DEUS Filium suum factum ex muliere:
secundum quam naturam nobis per omnia est similis, excepto peccato,
Heb. 2, v. 14. Quoniam igitur pueri participes sunt carnis & sanguinis, ipse quoq;
consimiliter particeps factus est eorundem; & v. 17. unde debuit per omnia fratribus
similis fieri. & cap. 4, v. 15. Rom. 8, v. 3.

V II.

Quamvis verò sit verus DEUS, & verus ac perfectus homo, cor-
pore, & animâ rationali constans, Heb. 10, v. 5. Sacrificium & oblationem
noluisti, corpus autem aptasti mihi. Matth. 26, v. 38. Undiquaq; tristis est anima
mea usq; ad mortem; tamen non duo, sed unus est Christus, 1. Tim. 2, v. 5.
Unus enim est DEUS, unus etiam mediator DEI & hominum, homo Christus
Jesus.

V III.

Humana enim natura, propriæ ζωῆς ἀσώτου expers in λόγῳ, qui eam
assumpsit, & sibi personaliter univit, subsistit, & in æternum gestatur, ac
sustentatur tanquam ejus ἐνυπόστατον ὄργανον. Colof. 2, v. 9. Nam in eo in-
habitat omnis plenitudo Deitatis corporaliter.

V X.

Idq; sine ullâ naturæ assumptæ & assumptæ confusione, salvæ ac
distinctis manentibus ambarum proprietatibus.

Naturæ

X.

Naturæ assumptæ proprietates sunt vel essentielles, vel accidentaria: Joh. 2. v. 19. & cap. 10. v. 18.

XI.

Essentiales sunt, quæ ad naturæ existentiam necessariò requiruntur, hominisque essentiam ita consequuntur, ut sit ἀδύνατον eas à natura humana, sine ejusdem destructione, separare.

XII.

Et hæ sunt vel animæ, vel corporis. Animæ sunt facultas intelligendi. Luc. 2. v. 47. *Percelebantur autem omnes qui eum audiebant, super intelligentia & responsis ejus; ratiocinandi, Luc. 2. v. 46. Et factum est, triduo post ut invenirent eum in templo, sedentem in medio Magistorum, & audientem eos, & eos interrogantem; volendi, &c. Luc. 22. v. 15. Desiderio desideravi hoc pascha edere vobiscum, antequam ego patiar: item esse incorporeum, invisibile, impalpabile.*

XIII.

Corporis essentielles proprietates sunt: esse solidum, sensilem habere quantitatem, figuram, dimensionem, Luc. 24. v. 39. *Videte manus meas & pedes meos: nam ego ipse sum: contrectate me, & videte: nam Spiritus carnis & ossa non habet, sicut me conspiciatis habere: videlicet longitudinem, latitudinem, profunditatem: ac propterea esse visibile, palpabile, & locale. Johan. 11. v. 15. Et gaudeo propter vos (ut credatis) me illic non fuisse. Matth. 15. 29. Act. 3. v. 21.*

XIV.

Proprietates accidentariæ sunt, quæ non semper ad humanæ naturæ existentiam fuerunt necessariæ, sed ita ei adhæserunt, ut ab eâ salvâ integrâque; nihilominus illâ manente, separari potuerint.

XV.

Et hæ pro statu Christi duplici, exinanitionis nimirum, & exaltationis, etiam duplices sunt, infirmitatis & excellentiæ ac gloriæ.

XVI.

Suntque proprietates exinanitionis vel animæ, vel corporis. Animæ; ut ignorantia ultimi diei, Marc. 13. v. 32. *Sed de illo die (videlicet ultimo) ac hora nemo scit, ne Angeli quidem qui in celo sunt, neq; ipse Filius, sed Pater; privationis fructuum in ficu eminens inspecta; Marc. 11. v. 13. Quumq; procul vidisset ficum habentem folia, venit (visurus videlicet num inveniret ali-*

quid in ea; & quum venisset ad eam, nihil invenit nisi folia; tristitia, Matth. 26, v. 38. Undiquaq, tristis est anima mea usq, ad mortem. Matth. 27, v. 46. fremitus spiritus, Joh. 11, v. 33. Iesus autem ut vidit eam flentem & Judaeos, qui una venerant cum ea, flentes, infremuit spiritu, & turbavit seipsum, & v. 38. indignatio, Matth. 16, v. 23. At ille sese convertens dixit Petro, abscede à me Satana, offendiculo es mihi; ira, Marc. 3, v. 5. Et quum circumspexisset eos cum ira, simul dolens quod occalluisset cor eorum.

XVII.

Corporis accidentaria proprietates status infirmitatis sunt: de-
fatigatio, Joh. 4, v. 6. Iesus ergo fatigatus ex itinere ita sedit ad fontem; fames,
Matth. 4, v. 2. Et quum jejunasset (Iesus) dies quadraginta, & noctes quadragin-
ta, postea esuriit; sitis, Joh. 19, v. 28. Postea, quum sciret Iesus omnia iam esse per-
acta, ut consummaretur Scriptura, dixit, Sitio; sudor sanguinis, Luc. 22, v. 44.
Erat autem sudor ejus quasi grumi sanguinis descendentes in terram; dolor, Heb.
5, v. 7. Qui in diebus carnis suae, deprecationibus & supplicationibus oblati cum cla-
more valido & lachrymis apud eum qui poterat ipsum servare à morte, & ex auditu
precibus, (liberatus) ex metu: & v. 8. quamvis filius esset, (tamen) ex iis quae passus
est didicit obedientiam: & denique ipsa mors, Matth. 27, v. 50. Iesus autem
cum rursus clamasset voce magna, emisit spiritum.

XVIII.

Proprietates excellentiae etiam accidunt vel animae, vel corpori.
Animae; sapientia scientiaque eximia, Heb. 1, v. 9. Unxit te, ó Deus, Deus tu-
us oleo exultationis ultra consortes tuos: potentia magna, Matth. 28, v. 18. Data
est mihi omnis potestas in caelo & in terra.

XIX.

Corpori accidunt; immortalitas, Rom. 9, v. 9. Ut qui sciamus Chri-
stum suscitatum ex mortuis, non amplius mori: mortem (inquam) ei non amplius
dominari; fulgor caelestis ac gloria excellens, Matth. 17, v. 2. Transformatusq,
est coram eis, & fulsit facies ejus ut sol: vestimenta autem ejus facta sunt alba ut
lux. Philip. 3, v. 21. Qui transfigurabit corpus nostrum humile, ut conforme fiat &
jus corpori glorioso, pro vi illa efficace, quae potest etiam sibi subicere omnia.

XX.

Licet verò humana Christi natura hisce donis, tanquam quadam
prærogativâ, tam angelos, quam homines longè excellat, Heb. 1, v. 9.
Dilexisti justitiam, & odisti transgressionem; propterea unxit te, ó Deus, Deus tuus
oleo exultationis ultra consortes tuos; non tamen idcirco est (ut ita loquar)
deificata,

deificata, nec divinæ naturæ proprietates ei sunt communicatæ.

XXI.

Haecenus de naturâ asumente, & asumptâ; sequitur unio hypostatica, quæ est harum duarum naturarum, nempe divinæ & humanæ, in unitatem personæ conjunctio; quod mysterium est omnium mysteriorum maximum, 1. Tim. 3, v. 16. *Et sine dubio magnum est pietatis mysterium; Deus conspicuus factus est in carne.*

XXII.

Effecta hujus unionis hypostaticæ sunt præcipuè tria.

XXIII.

Primum, quod à naturâ asumente, in naturam asumptam effusa sunt omnis generis *χρησιματά* ac bona, tantâ copiâ, ac mensurâ tantâ, quantâ in creaturam aliquam conferri possunt, Joh. 3, v. 34. *Non enim huic admittitur Deus spiritum.* Heb. 1, v. 9. *Unxit te, ô Deus, Deus tuus oleo exultationis ultra consortes tuos.*

XXIV.

Alterum, quod distinctæ actiones utriusque naturæ, divinæ nempe & humanæ, ad unius ejusdemque *ὑποτέλειματ* redemptionis salutisque nostræ productionem concurrunt, communeque opus efficiunt.

XXV.

Hic igitur natura una agit cum communione alterius, sed tamen unaquæque quod suum est exsequitur: verbo scilicet operante quod verbi est, & carne cooperante quod carnis est.

XXVI.

Diligenter igitur notandum est discrimen inter operantem seu agentem: inter actionum principia, secundum quæ & per quæ agens operatur: inter actiones, quibus operatur: inter opera seu *ὑποτέλειματ* quæ operatur.

XXVII.

Operans seu agens est persona ipsa Christi, duabus naturis constans.

XXVIII.

Principia secundum quæ & per quæ operatur, sunt duæ naturæ, earumque proprietates.

XXXIX.

Actiones quibus operatur, aliæ sunt Deitatis propriæ; aliæ humanitatis: quæ quidem communionem habent ad unum idemque *κοινωνία*; sed non communicationem inter se, ita scilicet ut vel actio aliqua naturæ humanæ communis ei sit cum natura divina, tanquam ab illa quoque procedens, vel contrâ: quia alioquin actiones illæ desinerent esse propriæ.

XXX.

Opera, seu *ἔργα* sunt externa facta, præsertim ad salutem nostram spectantia, ut est Ecclesiæ redemptio, gubernatio, conservatio.

XXXI.

Tertium unionis effectum est *κοινωνία ἰδιωμάτων*, hoc est, communicatio proprietatum, quæ est tropus seu modus loquendi synecdochicus, quo quod unius in Christo naturæ est proprium, tribuitur ipsi personæ ab altera natura denominatæ. Quæ quidem ratione personæ, citra naturarum distinctionem consideratæ, realis appellari potest: respectu verò naturarum inter se comparatarum realem esse pernegamus.

XXXII.

Cùm enim per unionem hypostaticam in una Christi personæ duæ naturæ sint unitæ, rectè vereque utriusque naturæ proprietates de persona in concreto prædicantur; sed non vice versa, omne quod de persona prædicatur, idem quoque de naturis seorsim sumtis enunciat. Nam non quicquid (ut canon Logicus habet) de integro enuntiat, id etiam de singulis ejus membris. Verbi gratiâ: Rectè dicimus: Dominum gloriæ pro nobis crucifixum esse: at non rectè, Deitatem pro nobis esse crucifixam.

XXXIII.

Hæc de effectis unionis hypostaticæ; sequitur ejus finis, qui est ut Christus esset persona apta ac idonea ad officium mediatoris inter Deum & homines obeundum & exsequendum: ad quod nemo potuit esse aptus, nisi solus is, qui esset simul verus Deus, & verus homo.

XXXIV.

Nam primò Mediator noster verus Deus & verus homo esse debuit, quia cum utriusque parti, offensæ & offendentis, inter se reconciliandæ,

andæ, cognatum esse oportuit; atque idcirco utrique charum & utranque charam habentem.

XXXV.

Deinde oportuit eum esse verum Deum & verum hominem, ut esset mediator atque servator noster merito & efficacia.

XXXVI.

Merito quidem, ut mereretur nobis remissionem peccatorum, Matth. 20. 28. Spiritum S. nos regenerantem, Gal. 3. v. 14. & vitam æternam, Joh. 3. vers. 16.

XXXVII.

Ad merendam verò remissionem peccatorum, necesse erat, ut sanguis filii Dei, atque aded ipsius Dei effunderetur, 1. Joh. 1. v. 7. *Sanguis Jesu Christi filii ejus (DEI) purificat nos ab omni peccato: Act. 20. v. 28. Ecclesiam acquisivit Deus per proprium sanguinem; & infinitæ iræ DEI satisfaceret: Heb. 9. v. 22. Absq; sanguinis effusione non fit remissio: quem sanguinem Servator noster pro nobis profunderet, & mori non potuisset, nisi fuisset verus & perfectus homo; nec ex abyssu æternæ mortis eluctari, nisi verus quoque fuisset DEUS.*

XXXVIII.

Efficaciâ, ut per Spiritum S. fidem in nobis efficeret, in fide semel datâ nos conservaret, Joh. 10. 28. *Nemo rapiet oves meas ex manu mea, Joh. 1. v. 33. hic est qui baptizat Spiritu S. & promptos nos redderet ad omne bonum opus: 2. Cor. 9. 8. ἵνα ἕως δυνάτεως εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν.* quæ rursus Servator nunquam præstare valuisset, nisi verus fuisset DEUS.

XXXIX.

Haecenus de personâ SERVATORIS; sequitur de officio ejus, quod triplex est: Propheticum, Deut. 28. v. 15. *Prophetam è medio tui è fratribus tuis, sicut ego sum, suscitabit tibi Jehova Deus tuus: et anscultate: Sacerdotale, Psal. 110. v. 4. Juravit Jehova, & non pœnitebit eum; tu es sacerdos in seculum, secundum ordinem Malchizedek; Heb. 7. v. 21. & Regium, Joh. 18. v. 37. Tu dicis me regem esse. Ego ad hoc genitus sum, & ad hoc veni in mundum, ut dem testimonium veritati. Matth. 28. vers. 18. Data est mihi omnis potestas in cælo & in terra.*

XL.

In prophetico officio notanda sunt quinque: Vocatio, Præparatio, Exsequutio, Locus & Tempus.

X L I.

Vocatus fuit ad hoc officium immediate, idque internè, & externè.

X L I I.

Internè vocatus fuit partim per corroborationem Spiritus, Luc. 2. v. 40 *Puerulus autem crescebat & corroborabatur Spiritu, implebaturq; sapientia; & inclinationem ad studium verbi divini jam inde à pueritia, Luc. 2. v. 46. 47. partim verò quum plenitudinem Spiritus accepit in baptismo, Matth. 3. v. 16. Et baptizatus Iesus ascendit statim ex aqua: & ecce, aperti sunt ei caeli, & vidit spiritum Dei descendentem quasi columbam, & venientem super ipsum.*

X L I I I.

Externè, quum solenniter in ipso baptismo ad hoc munus fuit consecratus atque ordinatus, voce Dei Patris cælitus demissa: *Hic est Filius meus ille dilectus, in quo acquiesco, Matth. 3. v. 17. & cap. 17. v. 5.*

X L I V.

Præparatus fuit, quum in deserto fuit tentatus à diabolo, postquam jejunasset per quadraginta dies ac noctes, Matth. 4. v. 2. 3. & c.

X L V.

In exsequutione spectanda est doctrina, & ejusdem confirmatio.

X L V I.

Doctrina est quâ eruditur Ecclesiam de rebus ad salutem necessariis.

X L V I I.

Doctrina hæc est vel patefactio Evangelii, vel Legis interpretatio.

X L V I I I.

Patefactio Evangelii, est institutio Ecclesiæ de electorum hominum redemptione per ipsum procurandâ, Matth. 20. v. 28. *Sicut filius hominis non venit ut sibi ministretur, sed ut ministret, detq; animam suam in redemptionis pretium pro multis. Joh. 3. v. 16. Sic Deus dilexit mundum ut filium suum unigenitum dederit, ut quisquis credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam.*

Legis

X L I X.

Legis interpretatio, est institutio Ecclesiæ de Lege Dei ex mente ac sensu ipsius Legislatoris intelligendâ, simulque vindicatio à Scribarum & Phariseorum corruptelis. Matth. 5. v. 22. 28. 34. 32. 35. 36. 39. 40. & 44.

L.

Confirmatio doctrinæ est, quâ Christus doctrinam Ecclesiæ propositam miraculis divinis variè confirmavit. Matth. 9. v. 7. 22. 25. 30. & 33. Luc. 7. v. 40. 15.

L I.

Locus, ubi Christus docuit, fuit terra Palæstina, ideoque *minister circumcisionis* ab Apostolo Rom. 15. v. 8. vocatur, & ad solos Israëlitas se missum esse ipsemet testatur, Matth. 15. v. 24.

L I I.

Ad tempus quod attinet, officio hoc functus est ferè quadriennium, quamdiu post baptismum in his terris versatus est.

L I I I.

Sequitur officium sacerdotale, cujus partes sunt satisfactio, & intercessio. Levit. 16.

L I V.

Satisfactio est quâ Christus, tanquam sacerdos & victima seipsum pro nobis semel Heb. 7. 27. obtulit & immolavit in ara crucis, Heb. 9. vers. 14. ubi non solum corpore passus est, sed in primis animâ, Matth. 26. v. 38. quâ pro nobis gustavit infinitam Dei iram, Matth. 27. v. 46. *atq; ita ipse factus est propitiatio pro peccatis nostris.* 1. Joh. 22. & *nos redemit ab execratione legis.* Gal. 3. 13.

L V.

Intercessio est, quâ pro nobis intercedit, Joh. 17. v. 9. *Ego pro iis rogo; non pro mundo rogo, sed pro iis, quos dedisti mihi, quia tui sunt;* idque non semel vel in hac tantum terrâ, sed etiamnum nostrâ causâ in cælis coram facie Patris absque interruptione apparet, Heb. 9. v. 24. *Non enim in manu factum sacrarium ingressus est Christus, quod sit exemplar vero sacrario respondens; sed in ipsum calum, ut compareat apud faciem Dei pro nobis.* 1. Joh. 2. v. 1. *Quod si quis peccarit, advocatum apud Patrem habemus, Jesum Christum justum.*

L V I.

Ubi tamen non est existimandum, Christum in statu exaltationis

devolvi ante Patrem flexis genibus, sicut eum in statu humiliationis fecisse constat, Luc. 22. v. 41. *Tum ipse abscessit ab eis quasi ad jactum lapidis, positusq; genibus oravit*; sed eum coram Patre in cælo. adyto illo sine manibus facto apparere: Heb. 9. v. 22. quæ apparitio vim habet vivæ orationis.

LVII.

Sequitur postremò officium regium, quod non est mundanum, sed spirituale, cæleste & æternum, Johan. 18. v. 36. *Regnum meum non est ex hoc mundo: si ex hoc mundo esset regnum meum, ministri mei certassent ne traderer Judæis: nunc autem regnum meum non est hinc*; quo nos regit & tuetur.

LVIII.

Regit verò nos vel internè, vel externè; vel internè & externè simul.

LIX.

Internè regit nos spiritu suo, Ephes. 3. vers. 16. *Ut det vobis, pro divite suâ gloriâ, ut fortiter corroboremini per spiritum suum in interiore homine*; verbum suum non tantùm præscribit, sed etiam animis inscribit, Ezech. 11. versu 19. *Nam indam ipsis cor unum, & spiritum novum ponam in medio vestri, amovens, inquam, cor lapideum à carne eorum indam eis cor carneum*: externè verbo tam visibili quàm audibili, id est, tam sacramentis, quàm prædicatione Evangelii, Matth. 28. v. 19. *Profecti ergo docete omnes gentes, baptizantes eos in nomen Patris & Filii, & Spiritus sancti*: internè & externè simul, afflictionibus seu castigationibus 1. Cor. 11. v. 32. *Sed dum judicamur, à Domino erudimur, ne cum mundo condemnemur*.

LX.

Deinde tuetur nos in hac terrâ contra hostes; qui sunt vel extra nos, vel intra nos.

LXI.

Extra nos sunt qui extrinsecus nos ad peccandum alliciunt.

LXII.

Suntque vel Satanas, vel mundus.

LXIII.

Satanas tot modis nos ad peccandum allicit atque tentat, quot sunt vel esse possunt errores, & quot etiam sunt peccata: præcipuè verò tribus modis, aut desperando, aut securos nos reddendo, aut contemptores

tores Dei efficiendo, ut ex Christi capitis nostri exemplo manifestum est, Matth. 4.

LXIV.

Mundus verò hoc facit aut malo exemplo ac blanditiis, quibus nos seducere & à via veritatis avocare conatur: aut apertâ vi, quâ Ecclesiam Christi persequitur.

LXV.

Hostis intra nos est, qui intrinsecus nos ad peccata cogit: ut est caro nostra, hoc est, peccatum originale; qui est hostis domesticus, quem semper in sinu circumferimus, qui quæ omnium nobis est molestissimus. Rom. 7.

LXVI.

Contra omnes illos hostes Christus pro omnipotentiâ suâ nos protegit ac defendit, Joh. 10. 28. Ephes. 4. v. 8. Joh. 16. v. 33. Rom. 8. v. 38. 39. Christus, inquam, contrivit caput serpentis, Gen. 3. v. 15. Colos. 2. v. 15. Heb. 2. vers. 14. 15. vicit mundum, Johan. 16. versu 33. & Spiritum sanctum nobis largitur, cujus auxilio veterem hominem, ne nobis dominetur, compescimus & domamus. 1. Joh. 5. v. 4.

LXVII.

Arma militiæ nostræ sunt spiritualia, non carnalia; quia nec nos, nec regnum, cujus nos cives sumus, carnale est; quorum armorum describuntur sex ab Apostolo Paulo Ephes. 6. v. 14. 15. 16. 17. 18. *Veritas, Justitia, Evangelium, Fides, Verbum Dei, & Preces.*

LXVIII.

Non verò æternum bellum cum his hostibus geremus, sed tandem cum Christo Rege nostro plenè eos vincemus, & ipsimet eos judicabimus, id est, ad æternam mortem damnabimus, 1. Cor. 6. v. 2. hoc est, sententiam damnationis à Rege nostro latam, tanquam justissimam, nostrâ approbatione confirmabimus.

LXIX.

Atque tunc regnum hoc omnibus nostris hostibus partim deletis, partim in tartarum detrusis Matth. 25. v. 34. erit pacatissimum, consummatum, nullisque amplius persecutionibus obnoxium.

Apopalyps. 22. v. 20.

Ναὶ ἔρχεται κύριος ἰησοῦς.